

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קלה
עש"ק פ' פקודי, בדר"ח אדר ב' ה'תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' ישראל ברוך ע"ה

בן - יבלחט"א - הרה"ח הרה"ת ר' שלום דובער שליט"א
בוטמן

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה,

ש"ק פ' ויקרא, וא"ו אדר שני ה'תשע"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

כולם משתתפים בס"ח של משיח, ברצון או שלא ברצון / משיחת ש"פ פקודי התש"ל

7

זמן הגאולה

הראשונים שילכו לקבל פני משיח / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11

מעורר אקזלג' אג'ה ג'נה - את האקזלג' והאקזלג' / הדגשה מיוחדת בעבודה הרוחנית ד"פרו ורבו" בשנת הקהל / הוראת לשנת "הקהל"

12

בזכות נשים צדקניות

כשהמשיח יבוא ביום השבת הנשים לא ישאלו שאלות / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

14

כתב יד קודש

ממה ה' עשוי האבנט / מהגות כ"ק אד"ש מהים על שיחת ש"פ ויק"פ התש"נ

86) ולא כ"חשב האסור, דכין ש"האסור רחבו כ"חזק גב של אדם מכתף לכתף... יש לו שחי כמו שהי ידות יוצאות ממנו באר"ג לכאן ולכאן שחוגרין אותו בהם הם הנקראין חשב האסור, ר"חשב האסור קשור על לבו" (נרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ט ה"ס"יא), נמצא שפ"קף צ"י רחב ט"ו בלבד.
87) ולכמה דעות - ל"ב מעמים (שטמ"ק ערכין טו, א - צ"פ מדרש. וראה אנציק' הלשורית ערך אבנט ס"ג הערה 43).
88) להעיר ש"נקודה העצמית שבגופו (בחי' היחידה) נאחזת בלב" (המשך העריכ ח"א ע' גט), ועפ"י יומתק שאורך האבנט הוא כפמ"ן לב.
89) שלח טו, מ.

Handwritten note: 27 ימים

Handwritten note: 98

90) סידור (עם דא"ח) שער הציצית ג, ג ואילך. אמ"ב שער הציצית ס"ד ואילך. ועוד.
91) והטעם שכתופת הדשן כתיב (צו ו, ג) "ולכש כהן מרו בד ומכניס בד וגו'", כולל גם האבנט. (ש"ל של ב"ה ולא של כלאים) - יש לומר, דכין שעבורה זו קשורה נ"ק עם הוצאת הדשן** אל מחוץ למחנה, שהוציא המסולת שנשאר מקרבנות היום שלפניו שאינו יכול להתברר ולהכלל במובח אלא נוחה לתוך (ראה סידור עם דא"ח ל, ג ואילך. שה"ל (דא"ח להצ"צ) ערך תרומת הדשן. ושי"ג), יש צורך בהדירות יתירה כ"י (ע"ד ההדירות רבעל חשובה שסורו רע), ולכן בעבורה זו א"אפשר להיות הביורו דכלאים. ובנוגע לתרומת הדשן שאין מציאים אותה מחוץ למחנה אלא נבלעת במקומה (יומא כא, א. וראה גם שה"ל שם) - יש לומר, שלהיותה התחלת העבודה** אין כח"ו ע"מ"ן לפעול הכיורו דכלאים.
92) ובנוגע לאבנט בד דכה"ג ביהכ"ס, שנאמר בו (אחרי טו, ד) "זכאבט בד יחטר" - יש לומר לאידך גיסא, שהעבודה ר"הכ"ס היא למענה מהביורו דכלאים.

93) להדעה שהלכה כמותם שצ"ל כ"ד בנדים (ראה אנציק' תלמודית עוד ד"שון עזובה ס"ג. ושי"ג).
94) ויש לומר, שהרופת הדשן היא התחלת עבודת היום, והוצאת הדשן היא נמר עבודת היום שלפ"י, הוצאת הפסולת שנשאר מקרבנות היום שאינו יכול להתברר. כ"ל.
92) בכ"ו - ראה ספר הערכים הכ"ד ערך אבנט. ושי"ג.
93) ובמס"ת: מצנפת - מקיף להראש, וכו"ד. כותנת - מקיף לגוף, חג"ת. ומכנסים - מקיף לרגליה.

Handwritten note: א"א א"א א"א

במ"ש בהערה 91 שאבנט דתרומת הדשן צ"ל של בד, ולא של כלאים - חיפשנו ולע"ע לא מצאנו בהלכה שאבנט דתרומת הדשן שונה מאבנט דשאר העבודות, שיהי בר איסור כלאים.

בחרגום מפרש "מדו בד" - "לבושין דבוץ", וכתב הרמב"ן ש"יהי זה כרעת האומר אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כהן גדול", היינו, שאבנטו של כהן הדיוט (בכל העבודות, לא רק בתרומת הדשן) אינו של כלאים (ולא כההלכה שגם אבנט של כהן הדיוט הוא של כלאים).

ועפ"י אור"ל להוסיף בשוה"ג:

** כדמשמע מהתרגום "מדו בד" - "לבושין דבוץ" א"ג שבגמרא (יומא כג, ב) מפורש ש"גלי רחמנא בכתונת ומכנסים", היינו, ש"מדו" היא הכתונת, כפרש"י עה"פ), שעפ"ז, מפורש בגמרא ש"ל אהלושין" (ראה האבנט) צ"ל של בד, ולא של כלאים (ולהעיר מהרמב"ן ע"ד ע"ד התרגום: "יהי זה כרעת האומר אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כהן גדול"). ועצ"ע ואכ"מ.

Handwritten note: א"א א"א א"א

Handwritten note: 152

ממה הי' עשוי האבנט?

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על ההערות לשיחות ש"פ ויק"פ, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תש"נ (נדפסו בסה"ש תש"נ ח"ב ע' 366 ואילך)

להלן פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

צילום א':

בהערה 86 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בנוגע לחשב האפוד: שמקיף רק קצת יותר מחצי רוחב גופו בלבד.

הע' 93 ובפרטיות: מצנפת – מקיף להראש, חב"ד. כתונת – מקיף לגוף, חג"ת. ומכנסים **ממתנים עד ירכים** – מקיף לנה"י.

צילום ב':

במענה לשאלת המניחים אודות המבואר בהערה 91 שגם האבנט צריך להיות של בד ולא של כלאים:

ועצ"א אולי [כ"ק אד"ש מחק תיבות אלו וסימן חץ לתיבות שלאח"ז:]: להוסיף בשוה"ג:

** (כדמשמע מהתרגום "מדו בד" – "לבושין דבוץ" (אלא שבגמרא (יומא כג, ב) מפורש ש"גלי רחמנא בכתונת ומכנסים", היינו, ש"מדו" היא הכתונת, כפרש"י עה"פ), שעפ"ז, מפורש שהלבושין (סתם, כולל האבנט), צ"ל של בד, ולא של כלאים (ולהעיר מהרמב"ן עה"פ בפי' התרגום: "ויהי זה כדעת האומר אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כהן גדול"). ועצ"ע. ואכ"מ.

כולם משתתפים בס"ת של משיח, ברצון או שלא ברצון

זוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב • מדובר באדם שאומר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", וכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לכני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים – הוא נכהל כי אינו מורגל בזה • וזהו החידוש והמעלה של נשיא – שפועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מלשון "מעשין על הצדקה", לשון כפי', היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות • משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר שני ה'תש"ל – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. סיום כתיבת ספר התורה (ע"י משה רבינו) הי' בו' אדר, ערב ש"ק ז' אדר שבו אירע פטירתו והסתלקות משה רבינו.

הרי משה "הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹, ועל-כן הרי זה קשור גם עם תחילת כתיבת ספר התורה שכ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב (שזה עתה סיימוהו), והוא נתן לזה את השם "ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו".

(* מובאת בעריכת מחודשת עם מ"מ נוספים בשוה"ג. חלקה הראשון של שיחה זו נדפס ב"יחי המלך" גליון ש ע' 3 ואילך. להעיר שאמירתה הי' פחות מחודשיים לאחרי – ובקשר עם – סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבט תש"ל ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (יומן ממעמד מרטיט זה נדפס בחוברות ההכנה ליו"ד שבט תשס"א ותשס"ב שיצאו לאור ע"י מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח).

(1) נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

וזוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב, וכפי שאמר² שביכולתו הי' לקחת על עצמו את כל הענין והוא הי' יכול לשלם את כל ההוצאות בעצמו, אלא שרצה לזכות את כל בני ישראל בזה.

[שאלו ע"כ מה המקור, אזי ענין זה מובא במדרש:

כתוב במדרש שכאשר הנשיאים הגיעו למשה ואמרו שברצונם לבנות את כל המשכן עם הכסף והזהב הפרטיים שלהם, ענה להם משה שהקב"ה רוצה שכל בני ישראל יבנו את

(2) ראה שיחת יו"ד שבט תש"ל ס"ב (שיחות קודש תש"ל ח"א ע' 393).

מוקדש לעילוי נשמת
אמי מורתי מרת רייזל בת ר' חיים בנימין הלוי ע"ה
עסטולין
יארצייט כ"ז שבט
נדבת משפחה שיחיו

המשכן, "כל נדיב לבו"³, וברצונו לזכות את כל הסוגים בבני ישראל בבניית המשכן. לכן לקחו זהב, כסף ונחושת מכל בני ישראל, כמדובר בהתועדות הקודמת.⁴

כך גם בענין ה"ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו", שהוא רצה לזכות בזה את כל הסוגים שבבני ישראל].

אעפ"כ, ישנם כאלו שאינם מכירים בגודל הענין ואינם רוצים להשתתף בזה!

אבל זהו החידוש ("דער אופטו") של נשיא, שהוא משתף בזה את כל בני ישראל. הגם שהדין אומר רק ש"זכין לאדם שלא בפניו"⁵ אבל אין דין ש"זכין לאדם בעל-כרחו", אעפ"כ הגם שישנם האומרים שאינם רוצים להשתתף בזה, משתף הרבי גם אותם בכתיבת הס"ת, וכדלהלן.

ב. ובהקדים – העדר ההכרה שלהם בגדלות הענין, הוא אפילו לאחרי שרואים את כל תוצאות פעולותיו (של הרבי) בגלוי, שהרי כל העניינים שהיו עד עתה בהעלם נתגלו כעת לעיני כולם, ובפרט אלו היודעים כיצד הי' המצב במדינה ההיא, שהיחידים שנשארו ואחזו במצבם (בקיום התומ"צ) הם אלו הקשורים עם פנימיות התורה, ש"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכי' מאושר"⁶.

ואעפ"כ נותרו עדיין בעולם שרידים מחושך הגלות כדי לא לתת לאמת להתגלות.

וכאמור, רחמנות גדולה ("ביטערע רחמנות") על כל אלו הטוענים שאין הם חפצים בזכות להשתתף בספר התורה הנ"ל, ועכ"פ לפחות שלא יצאו בשלילה נגד הענין,

ועוד עושים זאת באיצטלא של יראת שמים, אך האמת היא שהם אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם ואינם יודעים מה מגיע מ"לב חכם לימינו"⁷ ומה מגיע מהלב ההפכי לשמאלו.

והשריד הזה מחושך הגלות יכול לבוא דוקא מיהודים, כשם שהי' בי"ט כסלו. וכידוע החילוק בין י"ט כסלו לפורים וחנוכה, שבפורים וחנוכה כיון שזה הי' קשור עם נגלה דתורה אזי ההעלם יכול הי' לבוא גם מגוים, כי על נגלה דתורה גם גוי יכול להעלים [כפי שהי' במתן-תורה שהיות ואז הי' נגלה דתורה בגלוי, הי' יכול להיות בקשר לזה גלות מצרים ושבני ישראל יהיו בגלות אצל פרעה מלך מצרים], משא"כ י"ט כסלו שהי' קשור עם פנימיות התורה – על זה ההעלם לא יכול לבוא מגוים, מכיון ש"בבואה דבבואה לית להו"⁸ – גוי אינו יודע אודות פנימיות התורה והוא אינו יכול להעלים ע"כ, אלא הי' מוכרח לבוא דוקא מיהודים ש"בבואה דבבואה אית להו"⁸, שלכן י"ט כסלו הי' קשור עם יהודים הגם שלפעל גוים עשו זאת אבל יהודים גרמו לזה, שהרי בענין זה הי' "מהרסיך ומחרביך ממך יצאו"⁹, הם באו מבני ישראל עצמם.

כך גם בנדון-דין: שריד החושך לא בא מהגוים אלא דוקא מיהודים, מהגוים אין כבר שום העלם, רק מיהודים ישנו העלם.

ג. בכלל, אסור להם לפסוק פסק-דין בענין הקשור עם פנימיות התורה, שהרי זה על-דרך דברי הגמ'¹⁰: "הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא", והטעם לזה אומר הרא"ש במס' בבא קמא¹¹ שאצל רב הי' עיקר עסקו

(7) קהלת יו"ד, ב. וראה תניא פ"ט.

(8) יבמות קכב, א. וש"נ. לקו"ת תצא לז, ג. מאמר אדהאמ"צ דברים ח"ב ס"ע תקמב ואלך. ובכ"מ.

(9) ישע"י מט, יז.

(10) בכורות מט, ב.

(11) פ"ד ס"ד.

ומייחד מלכותו כו"ו ומבקש מילדה קטנה שתדליק נרות שבת קודש, ותברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של שבת קודש" ובפעם הראשונה – גם ברכת "שהחיינו"⁶, ועי"ז תאיר את העולם כולו!

ועד"ז מובן בנוגע למבצע טהרת המשפחה – שזהו כללות תפקידן של נשי ישראל – פרו רבו ומלאו את הארץ וכבשוה"⁷ (שזוהי המצוה הראשונה בתורה), ועי"ז כובשים ומבטלים את כללות ענין הגלות – כמרז"ל⁸ "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף".

ג. והנה, כשם שיציאת מצרים היתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור⁹, שהן העמידו "בתים" בישראל, בתי כהונה לוי' ומלכות¹⁰ – כמו כן מובן בנוגע לגאולה מגלותנו זה (גלות האחרון), שהגאולה תבוא בזכות פעולתן של נשים צדקניות שבדורנו¹¹, שהן מעמידות "צבאות השם" שיהיו ראויים לקבל פני משיח צדקנו, ועי"ז זוכים לצאת מן הגלות אל הגאולה – "בנערינו ובזקנינו ובבנותינו"¹².

ובקרוב ממש – אפילו ביום השבת, וכמובן, שכאשר משיח צדקנו יבוא ביום השבת, לא ישאלו קושיות כו"ו¹³ – העיקר לצאת מן הגלות רגע אחד קודם!

וכאמור לעיל שהגאולה תהי' עוד בימי חודש אדר, ד"בריא מזלי" ו"תקיף מזלי", וכידוע שחודש אדר קשור עם הענין ד"אדיר במרום ה"¹⁴. ואז יהיו ימי חודש ניסן בדרך ממילא במעמד ומצב של גאולה.

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' החודש ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד), שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

(12) כמ"ש ביצ"מ – בא י, ט.

(13) דלכאו' ישנו ענין התחומין כו' – ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ובנ"כ שם. וראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.

(14) תהלים צג, ד.

(6) ראה סה"ש תש"נ ע' 481 הע' 38.

(7) בראשית א, כח.

(8) יבמות טב, א.

(9) ראה סוטה יא, ב. שמור"ר פ"א, יב.

(10) פרש"י שמות א, כא.

(11) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגל של הדור שיצאו ממצרים (שער הגלגלים הקדמה כ'. לקוטי

כשמישיח יבוא ביום השבת הנשים לא ישאלו קושיות

א. בנוגע לכללות הענין דתרומת המשכן, מודגשת מעלתן המיוחדת של נשי ישראל – כמפורש בפרשת ויקהל¹ "ויבואו האנשים על הנשים", היינו שהנשים קדמו לאנשים בהבאת תרומת המשכן.

[ועד² מציינו בנוגע לכללות נתינת התורה – שלכל לראש נאמר² "כה תאמר לבית יעקב", אלו הנשים"³, ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל"² – הזכרים].

וענין זה מודגש גם בכללות הענין דמגילת אסתר – כמדובר כמ"פ⁴ שהמגילה אינה נקראת "מגילת מרדכי", ואפילו לא "מגילת אסתר ומרדכי", אלא "מגילת אסתר", בלבד – כדי להדגיש את גודל מעלתן של נשי ישראל.

ובכל שנה ושנה בימי הפורים מדגישים מחדש ענין זה – היינו, שכאשר נמצאים ב"ברוקלין" בימי הפורים דשנת תשמ"ב, חוזרים וקוראים "מגילת אסתר", תוך כדי הדגשה ששמה של המגילה מורה על גודל מעלתן של נשי ישראל, ומזה מובן עד כמה גדול כחה של אשה בישראל גם בימינו אלו.

ב. [. . .] בנוגע לפועל:

מאחר שמעלתן של נשי ישראל גדול ביותר – צריכות הן להשתדל ולהוסיף בכל המבצעים השייכים במיוחד אליהן: נרות שבת קודש, כשרות האכילה ושת'י, וטהרת המשפחה.

והסדר בזה הוא – לכל לראש – הדלקת נרות שבת קודש, שענין זה שייך אצל בת ישראל עוד קודם שהיא מסוגלת לסייע לאמה במלאכת הבישול הקשורה עם כשרות האכילה ושת'י.

וכמדובר כמ"פ אודות גודל הענין דהדלקת נרות שבת קודש גם ע"י בנות קטנות [וענין זה קשור גם עם תרומת המשכן – כמבואר במדרשי חז"ל שקבלו תרומת המשכן גם מקטנים, ועד"ז מובן בנוגע לקטנות].

ובלשון אדמו"ר הזקן בספר התניא⁵: למרות שהקב"ה "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, כמ"ש הלא את השמים ואת הארץ אני מלא", אעפ"כ, "מניח (הקב"ה) העליונים ותחתונים

(1) לה, כב – בקשר לנדבת המשכן. וראה פרש"י

שם: "שהן (הנשים) היו שם בראשונה, והאנשים נטפלו להן".

(2) יתרו יט, ג.

(3) מכילתא (ופרש"י) שם.

(4) ראה שיחת תענית אסתר סי"ג ואילך (התוועדות תשמ"ב ח"ב ע' 937).

(5) רפ"א.

באיסורא לכן הלכה כמותו, משא"כ שמואל הי' עיקר עסקו בממונא ולכן בזה הלכה כמותו.

ולכאו' נשאלת השאלה: מה נוגע לנו לדעת את הטעם לכך ש"הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא"? והמענה הוא: שנלמד מכך הוראה, שאפשר לפסוק פסק-דין רק בענין שעיקר עסקו בזה, ואם ישנו דבר שאין עיקר עסקו בזה – אסור לו לפסוק בנוגע לאותו דבר.

במילא מובן, שהיות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו, ומעולם לא היו שייכים לזה, הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך, אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה; הוא יכול להיות למדן, ו"חכם אתקרי ורב אתקרי"¹², ויכול להיות מורה הוראה בישראל, אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק, והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל, ואין לו מה להשלוח אחרים בנוגע לזה [. . .].

ד. ע"פ האמור לעיל – שהפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה – הרי-זה נכלל בדברי הרמב"ם¹³ שזהו רק ענין דיצרו הרע אנסו וצריכים רק להסיר את הדבר המעלים ואזי יתגלה רצונו האמיתי שרוצה להשתתף בספר תורה. ובפרט שכולם אומרים זאת בכל בוקר ב"אני מאמין", והוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים – הוא נבהל כי אינו מורגל בזה.

ואוי-ואבוי לאלו שאינם מרגישים את גודל העילוי שבזה, אבל זוהי המעלה ("אופטור") של נשיא – שללא הבט ע"כ שהם אינם

(12) ראה ב"מ פו, ריש ע"א.

(13) ספ"ב מהל' גירושין.

רוצים, הנה "ביד חזקה יגרשם"¹⁴, כיון שהנשיא מביט על יהודים בעין טובה, "טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל"¹⁵ ו"אין עני אלא בדעת"¹⁶ – זה שאין לו דעת להבחין ולבחור בין ימינו לשמאלו, אזי הנשיא פועל גם עליו, אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום – אבל פועל עליו ש"ביד חזקה יגרשם"¹⁷.

וענין זה הוא החידוש והמעלה של נשיא, שפועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מלשון "מעשין על הצדקה"¹⁸, לשון כפי"¹⁹, היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות; אמנם ישנה המעלה ד"כל נדיב לבו"²⁰ לעשות בכח עצמו, אבל אם לא רוצים – צריך להיות בעל-כרחו.

ה. זהו גם מה שאומרים בנוגע לכתיבת ס"ת "ויכתב משה מוצאיהם למסעיהם על-פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם"²¹, וכפי שדובר פעם²², מיוסד על הדרושים של אדמו"ר הזקן לפ' מסעי²³, שמ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מגיעים לעבר הירדן, וזה הכל ענין של "מסעיהם"²⁴, ששוברים את

(14) ס"פ שמות.

(15) משלי כב, ט.

(16) ראה כתובות סח, סע"א. נדרים מא, רע"א. זח"ג רעג, רע"ב.

(17) ראה "יחי המלך" תמו ע' 6 ואילך.

(18) ראה ב"י לטור יו"ד סרמ"ח.

(19) להעיר מהמבואר בשיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג ("יחי המלך" רה ע' 11) שבקיום הוראותיו של נשיא דורנו אין בחירה חופשית, ומכיון שכל א' יש שייכות נצחית עם נשיא דורנו לכן מוכרח לקיים את הוראותיו.

(20) ויקהל לה, ה.

(21) מסעי לג, ב.

(22) בהתוועדות (לרגל סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו) ע"ש פ' בא, יו"ד שבט ה'תש"ל (סה"מ מלוקט ח"א ע' פט).

(23) לקו"ת מסעי פח, ג ואילך. וראה לקו"ש ח"ז ע' 235 ואילך.

(24) ס"פ פקודי (מ, לח).

הדגשה מיוחדת בעבודה הרוחנית ד"פרו ורבו" בשנת הקהל

כללות ענין הנישואין הוא – גילוי הא"ס למטה, שהרי תכלית הכוונה דנישואין הוא – "פרו ורבו", הולדת בנים, ובאופן שגם אצל הבנים יהי הענין ד"פרו ורבו" – זרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות ובאופן דא"ס.

ובעבודה הרוחנית ענינו – להעמיד (אויפשטעלן) עוד יהודי ועוד יהודי, ועוד יהודים רבים, וגם הם מעמידים יהודים נוספים וכו', באופן ד"פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה", עד שפועלים שכל העולם כולו יהי דירה לו יתברך בתחתונים.

וזוהי נקודה הכללית ד"שנת הקהל" – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגו'".

ומזה מובן שבשנה זו ישנה הדגשה מיוחדת שההוראה שייכת לכל אחד ואחד מישראל – "האנשים הנשים והטף", מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך", כולל הסוגים שבינתיים – "טפכם ונשיכם", שכל אחד ואחת מהם צריך לעסוק בעבודה הרוחנית ד"פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה".

(משיחת י"ג אלול תשמ"א - בלתי מוגה)

חושך הגלות, ועומדים בנסיון הגדול ביותר ולא מתפעלים מחושך הגלות²⁵.

ועי"ז הופכים את הגלות, ומזה יוצא גאולה, כשם שהי' בנוגע לז' אדר ש"ה(המנ) שמח שמחה גדולה" כיון ש"נפל לי פור בירח

(25) נת' קודם לכן בהשיחה ("יחי המלך" גליון ש' ע' 5), שבה ישנו ה"נעוץ תחלתן בסופן", שתיכף בתחלת הספר נאמר "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שזוהי הירידה לגלות, וע"כ אומרים מיד שהכוונה בזה היא כדי שבסוף יוכלו להגיע ל"בכל מסעיהם", הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך להליכה הקודמת. כמו"כ ישנו כאן גם ה"נעוץ סופן בתחלתן", שהכח להגיע ל"בכל מסעיהם"

שמת בו משה", אבל "ולא הי' יודע שבשבעה באדר וכו' נולד"²⁶, שזהו הענין מה שפועלים שם"מת משה" יהי' "נולד משה", ועי"ז יוצאים מהגלות ובאופן ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"²⁷, שכל בני ישראל יוצאים מהגלות, ובקרוב ממש בביאת משיח צדקנו.

הוא דוקא ע"י "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – שדוקא ע"י הירידה למצרים וכל הקשיים הכרוכים בזה שישנם בגלות, דוקא ע"י עבודה זו מקבלים את הכח להגיע ל"בכל מסעיהם".

(26) מגילה יב, ב.

(27) ישע"י כז, יב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לוכות האשה רייזל פרומא בת ח' רחל שתחי'

ולוכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'

ולוכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

ובהדגשה – "דפים", ולא "עמודים", שכן, ענינו של "עמוד" הוא להעמיד את הדבר שעומד על גביו, משא"כ בנדוד"ד כו'. ופשוט, שאין כוונת הדיבור בשביל ה"תועלת" ד"אני את נפשי הצלתי", בבחינת "א צדיק אין פעלין"...

והמענה לזה – ע"פ פס"ד הרמב"ם⁵ שע"י קיום "מצוה אחת", "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ובמילא, יתכן שדיבור זה גופא יהי ה"מצוה אחת" שע"ז תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

ועוד וג"ז עיקר – ובהקדמה:

אי משום הא (שעצם הדיבור בזה יהי ה"מצוה אחת" שתביא את הגאולה) – יכולים להסתפק במחשבה בלבד, שהרי גם מחשבה טובה היא מצוה כמו דיבור טוב, וא"כ, כוונת הדיבור בזה היא – שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים על מישהו מהשומעים, שיתחיל לעשות משהו, ויעורר עוד כמה וכו'.

(והוסיף בחיך מר:) אינני "תמים" כל כך לחשוב שבפעם הזו יפעלו הדברים את פעולתם... אבל, מכיון שמדובר אודות ענין של פיקוח-נפש, הרי, חובה לעשות את הכל גם על הספק וספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות! ולכן, ממשיכים לדבר בזה מתוך עקשנות כו', שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים את פעולתם.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פרשת החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(5) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(6) מכילתא ופרש"י יתרו כ, ט. שו"ע אדה"ז אר"ח הל' (8) ראה ברכות נז, רע"א ובחדא"ג מהרש"א שם. שבת ס"ז סכ"א.

הראשונים שילכו לקבל פני משיח

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום להזכיר לטובה, לברכה ולהצלחה מופלגה, את הבחורים השלוחים שנסעו אל מעבר לים, שתהי' להם הצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע, ללא שום מדידות והגבלות, והרי נסיעתם היא בשביל הפצת היהדות והפצת המעינות, וכפי שזה הי' אצלם בשמחה ובטוב לבב.

ולא כאלו האוחזים ומתעקשים להיות כאן דוקא, פה הם נשחקים ("צעריבן"), אינם עושים מאומה, מונחים בענינים של מה-בכך ואף יותר גרוע מזה.

באם היו הם במקום אחר, היו פועלים בהפצת המעינות והפצת היהדות, אבל כאן אינם עושים מאומה ומונחים בענינים של מה-בכך.

משא"כ הבחורים השלוחים הנ"ל, אצלם הי' ה"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך"¹ פשוט כפשוטו, ללא שום פשט'לאך!

[. .] בקרוב ממש יבוא משיח, ואזי הם (השלוחים) יהיו הראשונים שילכו לקבל פני משיח, ו"נערים פני זקנים ילבינו"² – הם יסחבו איתם את כל האחרים...

כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן"³? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!!...

ב. [. .] אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך.

על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"פוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח.

ובמילא, הגם שאזניהם הגשמיות אינם שומעים זאת, אבל אצל יהודים גם כשנמצאים רחוק בגשמיות הברכה נמשכת למקבל – אזי שתהי' להם הצלחה מופלגה ללא שום מדידות והגבלות, ובעיקר בענין שלשמו הם נסעו, לייסד בית גדול בתורה, הן בנגלה והן בחסידות, וגם בית גדול בתפלה, כפי שהגמרא אומרת במס' מגילה, בעבודת התפילה (שדוקא עי"ז התומ"צ הם כפי הדרוש), ושיקויים אצלם ה"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"⁴, עד ל"נחלה בלי מצרים"⁵.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ פקודי, מבה"ח אדר שני ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

(4) בראשית כח, יד.
(5) ברכות נא, א. וש"נ.

(1) ר"פ לך.
(2) סוף מס' סוטה.
(3) ריש פרשתנו.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי בכל רגע ורגע

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[בנוגע לאפשרות דביאת משיח צדקנו בשבת ויו"ט, הנה] ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה¹ ואין בנין ביהמ"ק דוחה שבת ויו"ט² – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים"³, ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמבו' בפוסקים⁴.

וכמובן גם מהגמרא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין⁵, וטירחא – אע"פ ששבת ענינה עונג), שאכו"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעוין!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר ההלכות שלו הכוונה היא גם לאשה⁶), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בזקנינו", בין "בבנינו" ובין "בבנותינו"⁷, ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשביט אויב ומתנקם"⁸ – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

1) ראה לקו"ש ח"ב ע' 220 ואילך.

(1) שבועות טו, ב.

(2) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

(2) שבועות שם. יבמות ו, א.

(3) ראה שד"ח כללים מערכת א' אות עג. אציקלופדי תלמודית ערך אדם ע' קסג ובהנמסר שם.

(3) פרש"י סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי. ר"ה ל, סע"א – ד"ה לא צריכא. ועוד (נסמנו בלקו"ש ח"ח ע' 418 הערה 64).

(4) ל' הכתוב – בא י, ט.

(4) כפתור ופרח פ"ו. שו"ת חתם סופר יו"ד סרל"ו.

(5) תהלים ח, ג.

ואע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כל השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל ע"ז ככה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זועק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"ז, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("אראָפּברענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – ביום או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת ש"ש פ' פקודי, פ' שקלים ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

מדוע מדברים בעקשנות ללא-הרף על הגאולה?

. . בכל האמור לעיל – מתעוררת שאלה:

מהי תועלת הדיבור בכל זה – לאחרי שכבר דובר בזה פעמים רבות, התוועדות לאחרי התוועדות כו', וללא הזזה כלל, עד כדי כך, שלא נגע ולא פגע?!

מדברים ללא הרף ע"ד הגאולה – כמפורש בתשוב"כ ותשובע"פ, ובלשון הרמב"ם¹ "שכל הספרים מלאים בדבר זה", ומדגישים ש"כלו כל הקיצין", עד לקץ האחרון שנתגלה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה "לאלתר לגאולה" – וללא כל תועלת!

למרבה הצער והכאב וכו' – הטענה אינה על כך שהפעולה בזה אינה במלוא המרץ והחיות, אלא באופן ד"קדירא דבי שותפי², שאינה דומה אופן הפעולה כשישנו שותף נוסף לגבי אופן הפעולה בדבר שהוא הבעה"ב היחידי;

הטענה היא על העדר הפעולה לגמרי – גם לא באופן של "קדירא דבי שותפי", ואפילו לא באופן שיש שותפים רבים, שכל א' מהם נוקף אצבעו, אפילו "אצבע קטנה", שגם עי"ז יכולים להעלות אבן גדולה לירושלים כדי לעלות לרגל באופן ד"לא יראה את פני ה' ריקם"³ (כסיפור המדרש⁴) – שהרי בנדו"ד גם "אצבע קטנה" לא נקפו!

בענין זה נעשה כאו"א "עניו הכי גדול", באמרו, "מי אני ומה אני", ישנם גדולי ישראל, וכו' וכו', ובמילא, הוא מצדו יכול לשבת במנוחה "תחת גפנו ותחת תאנתו", ולעסוק במשא ומתן כו', באופן המותר ע"פ התורה.

ולא עוד, אלא שגם כאשר מנגנים וצועקים כו' ע"ד הגאולה, הן ע"י הדיבור והניגון בפה והן עי"ז שמתפחין בידיים – אין זה אלא מן השפה ולחוץ, וכנראה, גם מן הידים ולחוץ...

וא"כ, נשאלת השאלה, כאמור, מהי התועלת בכך שמדברים על זה עוד הפעם ועוד הפעם – מלבד ה"תועלת" שיתוספו ל"מדף" עוד כמה דפים ("פייזש'ס") מרשימת הדברים,

(1) פ' ראה טז, טז.

(1) הל' מלכים פי"א ה"ב.

(2) קה"ד בתחלתו. וש"נ.

(2) עירובין ג, סע"א. וש"נ.